ВРЕМЕПЛОВ

Кристоф Мори

МАТЈЕ ИДАЛФ ПРЕД ПРВИМ ИЗАЗОВОМ

Креативни центар

Наслов оригинала
Christophe Mauri, Le premier défi de Mathieu Hidalf

© Gallimard Jeunesse, 2011
За издање на српском језику © Креативни центар 2012

Књига шеста
Прво издање

Превод с француског
Снежана Радошевић

Уредник едиције
Љиљана Маринковић

Уредник издања
Наталија Панић

Лектура
Ивана Игњатовић

Дизајн
Андреј Војковић

Илустрација на корицама
Јелена Ристић

Припрема за штампу
Љиљана Павков

Издавач
Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача
Љиљана Маринковић, директор

Штампа
Графипроф

Тираж
2.000

ISBN 978-86-7781-979-8

ВРЕМЕПЛОВ

Кристоф Мори

МАТЈЕ ИДАЛФ ПРЕД ПРВИМ ИЗАЗОВОМ

Превела с француског

Снежана Радошевић

Креативни центар

Наслов оригинала:
Christophe Mauri, LE PREMIER DÉFI DE MATHIEU HIDALF

© Gallimard Jeunesse, 2011

Елијани и Александру

Прво поглавље

Муке у замку Идалф

Матје Идалф пробудио се веома добро расположен пошто је тог дана први пут прослављао то што је напунио десет година. Наравно, десет година премало је да би био слободан; било је то премало да би се лудо заљубио, премало да би постао кандидат у Школи Елите и такође премало да би свог оца лишио замка наслеђеног од предака.

Матје Идалф устаде мрзовољно, с потпуно покваренним расположењем због свега онога што није могао да оствари са десет година. Ништа не вреди имати десет година – то је скандалозно! Сваке године чекао је наредну с нестрпљењем. И онда би све почело из почетка…

Ненормално је бити дете. Колико би све било другачије само да је одрастао! Могао би да леже после поноћи а да при томе не мора да купује ћутање својих сестара. Одмах би растерао професоре математике, економије и историје. Коначно, да је одрасла особа, организовао би једноставан злочиначки подухват и уништио би господина Ригора Идалфа, свог оца.

Међутим, у својој ћелији (родитељи су Матјеу забрањивали да користи ту реч за описивање просторије у којој је живео, али је он ипак био упоран), дакле у својој *ћелији*, на врху Дечје куле, забачене у џиновском парку, окружене несавладивим гвозденим оградама замка – шта је он уопште могао да учини како би уништио оца? Није могао да уради ама баш ништа!

Приближавајући се огледалу тог јутра, Матје ипак угледа широк осмех који му је озарио лице. Руке су му неприметно подрхтавале у полутами. Управо је куцнуо најзначајнији час његовог живота!

Његов рођендан за њега није представљао обичан датум. Насупрот другој деци, међутим, Матје није прижељкивао никакав поклон. Не, већ дуго није добијао поклоне, па се навикао на то. Све је почело оне хладне и кишне ноћи када се родио. Дошао је на свет у јеку прославе краљевог педесетог рођендана, прославе на коју је било позвано целокупно племство из краљевства. Без имало устезања Матје Идалф својим продорним крицима покварио је славље.

У знак сећања на тај узвишени тренутак Матје је, откад је напунио три године, сваке године приређивао још страшнију катастрофу него претходне како би наставио да саботира краљевски рођендан и да понижава свог оца.

И тако је на дан када је напунио осам година Матје Идалф успео да *превазиђе границе глупости*. Успео је да убеди сунчеве нимфице, сироте кресни-

це које су ноћу осветљавале краљевство, да ступе у први штрајк у својој историји. Читавих седам месеци краљевски дворац био је обавијен потпуном тамом. Што се тиче Матјеа Идалфа (који је три недеље пре почетка тог штрајка уложио новац у једно предузеће за производњу свећа), он је потајно стекао право мало богатство.

Да би био примерено кажњен, Матје је затворен у *ћелију* на две године и био је лишен излазака, читања, радосних тренутака и очеве љубави … али то није било ништа у поређењу с последњом казном коју му је одредио господин Ригор Идалф: Матјеу је једноставно била ускраћена било каква рођенданска прослава на дан када је напунио девет година. И током две бескрајне године није крочио у краљев дворац…

Страшан осмех оцртао се на уснама Матјеа Идалфа. То јутро је, дакле, непрекидно чекао већ читаву вечност. Коначно ће моћи да обележи свој повратак у краљевски дворац – и то како! Његова освета биће страшна! Овога пута није предвидео обичан штрајк нимфица. О не! Брижљиво је смислио нешто незаборавно; нешто што је разрађивао сам у својој соби већ готово шестсто дана, нешто што га је коштало толико много новца да је морао да прибегне разноразним опасним позајмицама. Уколико све буде ишло по плану, нико никада неће заборавити његов десети рођендан.

За мање времена него што је потребно да се то изговори одушевљени Матје Идалф био је у балском

издању; то значи да је брижљиво очешљао црну косу и до краја закопчао црвену кошуљу са сликом замка.

Претрчао је степенице у Дечјој кули прескачући по четири степеника одједном и вичући из свег гласа:

– Идемо у дворац! Идемо у дворац!

Али, када је ушао у велики салон, господин Ригор Идалф, који је изгледао веома импозантно у свом посебно ружном црвеном кућном огртачу, рече му извештачено опуштеним тоном:

– Матје, морам да ти саопштим једну веома лошу вест. Твој четвороглави пас је болестан. И, у складу са уговором који смо потписали ти и ја, ти си за њега *одговоран*. Стога ћеш остати у замку док он не оздрави.

*

Матје се скаменио. Отац се никад није занимао за његовог четвороглавог пса, затвореног у једну просторију у подрумима, а, ево, тог дана му, баш на рођендан, наређује да остане крај тог пса! Размишљао је о решењу, неком брзом и генијалном решењу, али, уместо да га се сети, осетио је само како му лице постаје све црвеније од беса када су његове две сестре ушле у салон вичући: „Идемо у дворац! Идемо у дворац!“

Матје је имао три сестре, које су се звале Златна Жилијета, Сребрна Жилијета и Бронзана Жилијета јер је тако било најзгодније. Велика Жилијета имала је шеснаест година, становала је у краљевом дворцу од претходне године и важила је за најлепшу девојку

у краљевству. Њен одлазак оставио је велику празнину у кући и Матје више није имао исти апетит након што је она напустила свет организоване глупости и заменила га светом плеса. Друга Жилијета имала је једанаест година и сматрана је веома послушном и добром девојчицом. Мала Бронзана Жилијета, трећа и последња од три сестре, мало пре тога прославила је шести рођендан, али је она још од своје четврте године читала енциклопедије. Нико никада није видео тако даровито дете и Матје је сумњичио своје родитеље да су је зачели само да би му напакостили.

Тог јутра су Сребрна и Бронзана Жилијета одмах схватиле, видевши строго лице свог оца, да је управо била донета нека значајна одлука. Због њиховог упада Матје је заборавио да смисли неку генијалну идеју и стога је једноставно рекао:

– Тата, хоћу да идем у дворац с вама!

– И ја бих много волео да пођеш – рекао је господин Идалф тако пригушеним гласом да му ни најбезазленија бакица не би поверовала. – Али исувише сам забринут за Буфтуово здравље да бих га оставио без господара.

– Зове се *Бушту* – исправи га Матје.

– Добро, Бушту… – одговори равнодушно његов отац. – Слушај, Матје, свестан сам значаја који за тебе има то путовање… Због тога ти предлажем нешто заузврат…

Матје се намршти. Муња је севнула у очевом црном оку.

– У суштини, није то ништа… – настави господин Идалф хладнокрвно. – Обећао сам ти да ћеш добити коња када напуниш петнаест година. Имаћеш га следеће недеље. Поново ћу те претплатити на твоје омиљене *Приче моје крезубе баке*. Имаћеш званично допуштење да останеш будан до пола дванаест сваке вечери у току недеље, а викендом до поноћи. Отпустићу без икакве накнаде професора по твом избору. Исто тако, Бронзана Жилијета биће под твојим старатељством када не будем био ту.

Матје је опрезно размотрио предлог – тако нешто заузврат веома је личило на признавање слабости. Поновна претплата на *Приче моје крезубе баке* (Матје је безгранично обожавао ту стару луду, поружнелу од векова, која је постала славна, иако то није хтела, откад је почела да засипа колибе својим злокобним бајкама), коњ, промена вечерњег распореда, отпуштање једног од приватних професора и поготово овлашћења над Бронзаном Жилијетом – све је то било значајно и прилично примамљиво…

– Добро – закључи господин Идалф. – У сваком случају, на првом месту јесте љубав према чудовиштима, а затим – потписао си уговор.

Показао је парче пожутелог папира, пуног рупа као швајцарски сир, поправљајући при томе своју перику за значајне дане која је личила на црвену салату.

– Идем да видим у каквом је стању Бушту – саопшти Матје пркосно дограбивши уговор.

Прошао је покрај своје две сестре, које му стидљиво пожелеше срећан рођендан. Затим је кренуо право у кабинет доктора Боатабона, породичног лекара који је запосео приземље личне куле господина Идалфа. Матје је једини могао да изведе последње маневре неопходне за спровођење глупости коју је смислио. Ни у ком случају није могао да остане у замку.

Боатабон је, са шољом чаја, седео удобно заваљен испред врата свог кабинета, а на коленима му је лежала пругаста мачка која је личила на слона. Лекар се никада није слагао с Матјеом јер је одбијао да постави дијагнозу хроничних и измишљених болести свог младог пацијента.

– Ааа, господине Идалфе! – рече он спуштајући мачку на земљу са изузетно великим напором. – Да ли долазите због неке непознате и смртоносне болести коју карактерише одсуство симптома и која вас једноставно онемогућава да данас по подне присуствујете часовима? Или можда желите да чујете новости у вези са оним добрим четвороглавим чудовиштем које ваш отац непристојно назива псом? Мало је фалило да ме растргне јутрос, када сам отишао да га прегледам излажући опасности сопствено здравље.

– Штета што није успео – промрмља Матје.

Крупним корацима упутио се низ степениште, ка подрумима. Доктор Боатабон, који је брижљиво затворио мачку налик на слона у свој кабинет, пратио га је у стопу.

*

Понирући све више у мрачну утробу замка, Матје је, у жељи да пронађе неки пропуст, изнова и изнова читао уговор који је потписао када је имао пет година. Уговор је био веома кратак; садржавао је датум, три члана и потпис.

Члан 1. Будући да сам плакао и досађивао својој породици сваког дана током шест месеци после свог петог рођендана како бих добио четвороглавог пса, обавезујем се да ћу се старати о њему у свакој прилици, било шта да се догоди и ма какве околности биле, а то пре свега важи за случај његове болести.

Члан 2. Будући да сам плакао и досађивао својој породици сваког дана током шест месеци после свог петог рођендана како бих добио четвороглавог пса, сматрам се одговорним за све људске и материјалне губитке које ће он проузроковати.

Члан 3. Будући да сам плакао и досађивао својој породици сваког дана током шест месеци после свог петог рођендана како бих добио четвороглавог пса, уколико не испуним обавезе предвиђене овим уговором, бићу лишен излазака, мача, заљубљивања, кућних љубимаца и путовања у краљев дворац све до пунолетства.

Матје Идалф

Матје огорчено крикну. Па то је скандал! Једва да је имао пет година када је потписао тај уговор! Да ли

се са пет година може бити свестан свега онога што ће се догодити током предстојећих година? Свакако да не! Напашће своју породицу пред краљевим судовима! Са десет година могао је да схвати у којој га је мери отац изманипулисао онда када је имао пет.

Матје је, међутим, познавао господина Ригора Идалфа боље од сопственог огледала, оног које је сваког дана имало тешку дужност да га гледа право у очи. „Што је потписано, потписано је!“, говорио је његов отац у свакој прилици. Стога су Матјеу преостала три решења: да негује свог пса, да пронађе рупу у том јадном уговору или да се одрекне слободе до осамнаестог рођендана. Али он никада не би допустио да се његова најславнија глупост не одигра!

– Делујете ми прилично усковитлано – примети психолошки доктор Боатабон.

– Усковитлан сам колико и степениште куле без врха, чак и више – потврди Матје. – Данас ми је рођендан, докторе, а пропустићу и краљев због једног пса и оца мучитеља. Од чега је болестан?

– Ваш отац?

– Не, побогу! Мој пас!

– Боли га глава.

– Боли га глава! – разљути се Матје. – А кад се ја правим да ме боли глава, не допуштају ми да се играм у соби читавог дана, колико ми је познато! Обична главобоља!

– С обзиром на то што пас има четири главе, његова главобоља потенцијално је проблематична – уз-

врати лекар самозадовољно, што је Матјеу омогућило да схвати како је он у дослуху с његовим оцем.

– Наравно – додао је лекар – можемо да му дамо ефикасан лек. Фармацеутске лабораторије којима управља доктор Супон управо су лансирале револуционарну врсту аспирина с неизлечивим пропратним последицама. Ваш пас биће ослобођен своје бољке за онолико времена колико ће му бити потребно да испусти последњи дах.

Матје осети како му је одједном одлетео сав онај терет који му је лежао на плећима.

– Те чаробне капсуле добићемо за три дана – прецизирао је Боатабон храпавим гласом.

– Три дана! – понови узнемирени Матје. – За три дана славље у дворцу биће завршено! Не могу себи допустити да то пропустим!

Прошао је кроз туробан ходник који је осветљавала једна мала сунчева нимфица што се весело љуљушкала усред паукове мреже. Зидови су били неравни и сјајни од влаге; што се плафонâ тиче, прекривали су их застрашујући сталактити налик на млечне зубе који само што нису испали из своје камене вилице.

Матје је стигао до зарђалих врата и гурнуо их из све снаге. Отворила су се уз паклену шкрипу. У том делу замка није било ниједне нимфице јер их је Бушту све неопрезно прождрао. Да би се та неугодност некако разрешила, ту је био окачен прескуп лустер с флуоресцентним кристалима; господин Идалф га

је врло радо сакрио у подземне просторије јер га није био пријавио пореској служби.

Бушту, огроман бео пас који се кретао као вук, лежао је на земљи и уморно испод ока посматрао кокошку која је скакутала око његове четири главе.

– У гадном је стању – признаде Матје, који није могао да се начуди. – Кад угледа само једну кокошку, обично се његове главе посвађају око ње и тада настане права кланица. Верујем да га је неко отровао. Шта ви мислите о томе, докторе?

Боатабон је посматрао крупног белог пса великим округлим очима; очигледно му уопште није падало на памет да поштује своју лекарску диплому и да се још мало приближи болеснику.

– Да ли је прецизирано да долази до раскида уговора уколико противничка страна отрује пса? – питао се наглас Матје док је поново читао пожутели документ.

Не, ништа није било прецизирано! У питању је био добро смишљен план. Његов отац је пет година организовао то тровање! Матје се нагнуо над Буштуа, помиловао га по крајњој десној глави, оној која је изгледала најмање болесно и која је најмање балавила. Лева глава чудовишне животиње испустила је нешто налик на задовољан уздах.

– Бушту, ако одмах оздравиш, даћу ти да поједеш једну од мојих сестара – коју год будеш пожелео! – обећа Матје.

Огромни пас само је поново положио њушке на под.

– Добро – рече Матје трагичним тоном. – Преостаје ми само једно решење! Докторе, имате ли отрова?

– Како, молим? – промуца Боатабон преплашено.

– Није то за мог оца, умирите се. Отров ми је потребан да убијем свог пса – рече Матје. – Нигде није записано да морам да присуствујем његовој сахрани, зар не?

Бушту је подигао своје четири главе према Матјеу намргодивши свих осам обрва, што је представљало прилично смешну слику.

– О, немаш смисла за хумор! – прогунђа Матје окрећући се у супротном правцу.

Поново је прошао кроз туробне подземне ходнике.

– Остаћете, дакле, у замку? – упита га задихани лекар.

– Не – рече Матје. – Мој отац је измислио проблем. Ја ћу измислити решење! И није баш сигурно да он има више маште него ја.

И Матје устрча уз степениште остављајући далеко за собом задиханог доктора, који је ходао при светлости једне трептаве нимфице.

*

Матје се упутио према врху замка енергичним кораком. На велелепном степеништу срео је своју мајку са шест пратиља које су се узалуд трудиле да среде њену црвену перику. Госпођа Идалф била је

особа која је готово увек одисала љубазношћу и која се трудила да одржи лагодно расположење у замку. По синовљевом мишљењу, била је исувише лепа и исувише интелигентна а да не би била жртва брака из интереса.

– Матје! – узвикну она и потрча према њему. – Срећан ти рођендан, анђеле мој! Већ десет година! То је најлепши дан у твом животу!

Привила га је уза себе, што је Матје мрзео.

– Када полазимо? – изговорио је, с муком се ослобађајући загрљаја.

– Бићемо у дворцу за један сат! – одговори одушевљено госпођа Идалф.

Њено лице се набрало када је додала гласом за који је желела да звучи срећно:

– Управо сам сазнала да твој пријатељ Пјер сваког часа треба да стигне. Можда ће и он поћи с нама.

– *Пјер Шапелије*?! – понови Матје заборављајући на тренутак своју безнадежну ситуацију. – Зашто?! Пјер никада није долазио на краљев рођендан!

– Он очекује писмо које треба хитно да буде достављено, а које је твој отац прихватио да преузме у замку. У зависности од његове садржине, Пјер ће можда поћи с нама у дворац… Пожури или ћемо закаснити због тебе.

Тада се Матје присети да он не иде у дворац. Искривио је лице и помислио на најгори дан свог живота како би разнежио мајку. Брзо је одабрао онај дан када је Бронзана Жилијета, четири године мла-

ђа од њега, доказала читавој породици да је научила да чита пре Матјеа. Разнежена госпођа Идалф помилова га по образу.

– Шта те је толико растужило? И то на десети рођендан! Реци ми све, драги мој…

– Реч је о тати! – зајеча Матје.

– Шта је опет урадио?! – загрме госпођа Идалф.

– Отровао ми је пса!

– Он је … он је… Јадан Бушту … *мр̄тав* је?

– Не, заправо жив је! – узвикну огорчено Матје. – Жив је, лупеж, а тата жели да бдим над њим због уговора који сам потписао када још нисам знао ни да читам и због тога сада не могу да идем у дворац. А све то зато што он сматра да нисам порастао и да ћу направити неку глупост, још већу него за свој осми рођендан, што нико неће моћи да докаже с обзиром на све мере предострожности које сам предузео!

Матје показа пожутели папир мајци, која набра нос. Промрмљала је и не читајући документ:

– Драги мој, човек треба да зна да поштује своје обавезе. Бушту ти је веома близак, зар не? Да си ти болестан, он би остао крај тебе. Буди достојан његове оданости. Нећеш ваљда због рођендана једног старог краља напустити свог пса? Сети се тога како си пре неколико година тврдио да не можеш да живиш без њега… Спремна сам на то да останем с тобом у замку. Мој драги дечко неће прославити рођендан сасвим сам!

Матје нагло престаде да лије сузе, попе се уз степенице одлучним кораком, скрете лево на врху и уђе у кулу свог оца, који је у салону био заокупљен малтретирањем свечане перике.

Откад је устао, стање се непрестано погоршавало. Али имао је још једну пакост у својој ноћној капици … и то не било коју! Боље би било да не дође до спровођења те генијалне идеје, али више није имао избора. Продужио је у правцу канцеларије ужасно старог и ужасно оронулог нотара Баржоа Мажимела.

*

Нотар Баржо Мажимел, браде прашњавије од крпе за прашину, становао је у поткровљу куле господина Идалфа са свим својим папирима и књигама пуним врацбина. Био је толико стар да није постојао нико ко га се сећао као детета. Током више година свакодневно је држао часове за троје старије деце Идалфових. Једног лепог јутра, међутим, госпођа Идалф издала је наредбу да стари правник треба да се задовољи тиме да њеном мужу пружа историјска, законска и недолична обавештења која су му потребна за обављање његове дужности. Господин Идалф добио је тешко наслеђе од сопственог оца: био је потконзул Дарнара, другим речима – био је један од најмоћнијих људи у краљевини. А Идалфови су изузетно поносно преносили један на другог ту титулу из генерације у генерацију, у нади

да ће један од њих једног дана постати пуноправни конзул.

Матје није поздравио нотара Мажимела још од оне давне вечери кад се увукао у његову канцеларију како би му одсекао браду и однео је сестрама. Прешло му је, међутим, у навику да разговара са старцем када је правник почео да долази да слуша приче које је Матјеова мајка причала у сумрак. А тог дана решио је да се посаветује с њим, по цену да угрози своје детињство, искључиво због тога што је старац страствено волео изричите забране, лукава заобилажења и наизглед безизлазне процесе. На неки начин – он је био као створен за ту прилику.

Када је стигао до врха степеништа, Матје је зачуо у тишини промукао и слабашан глас.

– Она се вратила… – шапутао је нотар Мажимел туробним тоном. – Немогуће је прићи јој, али седморица кандидата већ су је приметила… Није се појављивала од смрти… Да, зар не? Луј Сера узалуд не верује у то… Упутићу хитно писмо управи. Данонoћно треба надгледати пергамент. Шта кажете на то?

На тренутак је Матје, који ништа од свега тога није разумео, готово очекивао да ће неко одговорити. Нотар Мажимел био је током своје дуге каријере високог функционера на свим кључним местима у краљевини и често се могло чути како усред ноћи невероватно уверљиво игра историјске сцене из прошлих времена.

Када је Матје закуцао на врата, уследила је застрашујућа тишина.

– А?! – зачу се зачуђен старчев глас из канцеларије. – Јесте ли то ви?

– Не, то сам ја – одговори Матје улазећи.

– Ааа, Матје Идалф! – узвикну нотар Мажимел када га је препознао. – Изволите, уђите.

Правник је поново имао елегантно држање из ране младости и чинило се као да је Матјеа видео последњи пут претходне вечери.

– Добар дан, нотару Мажимеле… *Апсолутно* ми је потребно ваше познавање ствари у вези с једним обичним уговором.

– Добро, Матје Идалфе. Оставите га ту и вратите се за годину дана. Код мене цури на све стране као да сам буре пуно рупа!

Остарели човек показа гомилу папира дебелу као храст. Матје је био убеђен да би његов лист остао деценијама на врху гомиле пре него што би га господар те просторије случајно прочитао.

– У ствари, нотару, ваша помоћ ми је потребна *одмах* – инсистирао је Матје покушавајући да контролише подрхтавање у гласу. – То је питање *живота или смрти*!

– Ооо! – узвикну веома узбуђено нотар. – Ствар је хитна! Волим кад је нешто хитно.

Ишчупао је документ из Матјеових руку како би га пажљиво проучио. Док га је читао, уста су му

се помицала према десном уву, као да се смешкао само с једне стране.

– Шта могу да учиним за вас, Матје? – рече он на крају.

Матје се приближи писаћем столу и објасни тихо, као да је господин Идалф сакривен иза неке од таписерија:

– Нотару, мој отац намерава да ме задржи данас у замку због тога што је мој пас, кога је он отровао, болестан. Морам апсолутно да пронађем рупу у овом уговору.

– Апсолутно?

– Апсолутно.

– Савршено. То је немогуће.

– *Немогуће?!* – понови ужаснуто Матје.

– Ја сам саставио овај уговор. Он је стога – савршен.

– Озбиљни сте?

Стари човек баци увис свој шиљати шешир и прсну у смех:

– Наравно да не, Матје Идалфе! Тај уговор је правна катастрофа! Кажите ми шта желите! Мислим да могу да пронађем доказ на основу којег ће ваш отац морати да вам уступи свој замак!

Матје се осмехну од ува до ува.

– Ви сте изванредни, нотару Мажимеле.

– Не, не, ја сам само геније. То је све. Седите. Даћете ми тренутак?

Матје га послуша, испуњен дивљењем. Правников стан био је, за сваког другог осим за њега са-

мог, у невиђеном нереду. Чак се и кревет повијао под књигама, најневероватнијим досијеима, неотвореним писмима и мноштвом тајанствених пера која је нотар Мажимел вероватно скупљао као колекционар.

Нотарове плаве очи, које су се кретале брзином муње, изненада постадоше непомичне. Остао је нем читав један минут. Затим је Матје зачуо једно кратко: „Хм, хм…“ Узнемирено се приближио великом писаћем столу.

– Пронашли сте нешто?

– Да ли сам нешто пронашао?! – узвикну Мажимел избезумљено. – Неспособност вашег оца сасвим је неподношљива! Без мене би био уништен, уклоњен с положаја и био би у затвору од дана када је ступио на дужност! Пре свега, постоји једна гротескна, гротескна, *гротескна* грешка. Како би истакао колико се изнервирао, ваш отац је, упркос мојим проницљивим саветима, инсистирао на томе да на почетку сваког члана напише те недотупавне речи: *Будући да сам плакао и досађивао својој породици сваког дана током шест месеци после свог петог рођендана како бих добио четвороглавог пса*… Он је то написао, зар не?

– Да – признаде збуњено Матје.

– У реду. Много је погрешио! Глаголски прилог садашњи глагола *бити* захтева као закључак неку последицу, а уговор не би био ваљан уколико би оно основно у њему било нетачно, зар не?

– Претпостављам – промуца Матје.

– Погледајте датум на пергаменту. То је било три месеца после вашег петог рођендана! – подригну Мажимел победнички.

– Па онда? – промуца Матје, који ништа није схватао.

– *Па онда?!* – загрме Мажимел упутивши разочаран поглед једном разбијеном огледалу. – Па онда, плакали сте и досађивали својој породици само три месеца, Матје Идалфе. То значи да је овај уговор ништаван!

Матје устаде тако брзо да се столица на којој је седео претурила.

– Сада, када то кажете, сећам се да сам себи био одредио четири месеца за плакање како бих добио Буштуа! Мој отац увек види двоструко када је реч о некој глупости!

– Тренутак – примети Мажимел веома озбиљно.

– Да?

– Друго, уопште није утврђено да ви треба да се старате о свом псу код куће. Другим речима, можете да поведете ту животињу у краљев дворац. Дакле, отац вам је неспособњаковић. То је тако – има нас свакаквих на овом несавршеном свету. Уколико не призна своје грешке, лако ћете добити парницу пред судом.

Матје је био веома изненађен и одмах је постао врло нестрпљив да саопшти ту добру вест господину Идалфу. Тренутак пре него што се попео код правни-

ка прибојавао се да ће провести рођендан у замку, сам с мајком и њеним пратиљама, и да ће дувати у глупе воштане свећице. Захваљујући закону, добио је могућност избора – да иде у дворац са псом или без њега. Моћи ће да почини легендарну глупост!

– Нотару Мажимеле, интелигентнији сте од славног Стадира Оригана! – честита Матје правнику.

– Вероватно, али немојте то никада да му кажете. Веома би лоше то примио.

– Верујте ми, често ћу долазити да вас видим, поготово после казне која ће ми бити изречена по повратку из дворца!

Нотар Мажимел климну главом као неко ко познаје ствари, а затим лежерно додаде:

– Сада ми преостаје само да вам пожелим срећу…

– Срећу у чему? – опрезно рече Матје.

Стари правник достојанствено махну тек изашлим примерком *Астријанског дневника*, најзначајнијих новина у краљевини, на чијој се првој страни могао прочитати наслов:

А ШТА АКО МАТЈЕ ИДАЛФ ПОНОВИ ПРЕСТУП?

Одмах испод тога светлуцао је поднаслов који је привлачио пажњу:

РиГор Идалф обећао је да ће Гојести своју Герику уколико се доГоди нека нова ГлуГост!

Хоће ли успети да уразуми сина?

То ни најмање није сиГурно…

Већ у својој десетој години Матје Идалф био је славан. По чему? По томе што је сваке године упропашћавао краљев рођендан невероватним глупостима. То је чинио чак и по цену тога да не оствари свој највећи сан – да се упише у чувену Школу Елите. Али те године прослава краљевог рођендана умало се није претворила у праву драму. Страшна браћа Естаф погазила су *Црвену заклетву* и угрозила краљев живот. За Матјеа Идалфа то је било превише – нико сем њега не сме да упропасти краљев рођендан!

ISBN 978-86-7781-979-8
9 788677 819798
www.kreativnicentar.rs